



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 114/2024-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátska kancelária Korytár s.r.o., Sladovnícka 13, Trnava, proti uzneseniam Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 33Cb/71/2016 z 31. januára 2023 a Mestského súdu Bratislava III sp. zn. B1-33Cb/71/2016 z 20. novembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. januára 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) napadnutým uznesením okresného súdu a napadnutým uznesením mestského súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje zrušenie napadnutých uznesení okresného súdu a mestského súdu a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie a súčasne požaduje priznanie náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka vystupovala ako sporová strana v procesnom postavení žalobkyne 1, ktorá sa žalobou z 10. mája 2016 spoločne s občianskym združením [REDAKOVANÉ] (žalobca 2) proti žalovanému 1 ([REDAKOVANÉ]), žalovanému 2 ([REDAKOVANÉ]) a žalovanému 3 ([REDAKOVANÉ]) domáhala v konaní o prevode akcií a náhrade škody vydania rozsudku,

- ktorým by žalovanému 1 ako akcionárovi žalovaného 2 bola uložená povinnosť hlasovať za zvýšenie základného imania žalovaného 2 v sume 501 234 eur o sumu 75 012 eur a za vydanie akcií v počte 3948 v menovitej hodnote 19 eur a bezodplatne previesť jednu akciu na žalobkyňu 1 a žalobcu 2 (výroky 1 a 2),

- ktorým by žalovanému 2 bola uložená povinnosť zvýšiť základné imanie v sume 501 234 eur o sumu 75 012 eur a vydať akcie v počte 3948 a bezodplatne previesť jednu akciu emitenta žalovaného 2 na žalobkyňu 1 a žalobcu 2 (výroky 3 a 4),

- ktorým by došlo k určení, že základ nárokov žalobkyne 1 a žalobcu 2 z titulu náhrady škody spočívajúcej v ušľých dividendách za obdobie od 31. decembra 1998 do zaplatenia je dôvodný (výroky 5 a 6), alternatívne

- ktorým by došlo k určení, že základ nárokov žalobkyne 1 a žalobcu 2 z titulu náhrady škody spočívajúcej v hodnote akcií a v ušľých dividendách je dôvodný.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 33Cb/71/2016 zo 14. decembra 2017 žalobu zamietol a žalobkyňu 1 a žalobcovi 2 uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalovaným 1 až 3 trovy konania v rozsahu 100 %. Na odvolanie bol rozsudok okresného súdu zo 14. decembra 2017 rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/144/2018 z 29. novembra 2018 potvrdený ako vecne správny a zároveň bol žalovaným 1 až 3 priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcom 1 a 2 v rozsahu 100 %.

4. Dovolanie proti rozsudku krajského súdu z 29. novembra 2018 bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/36/2019 z 31. mája 2021 odmietnuté, pričom žalovaným 1 až 3 bol priznaný nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Napadnutým uznesením okresného súdu vydaným vyšším súdnym úradníkom boli žalobcovia 1 a 2 zaviazaní spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému 1 trovy konania v sume 8 828,15 eur, žalovanému 2 trovy konania v sume 8 338,36 eur a žalovanému 3 trovy konania v sume 7 281,97 eur.

6. Sťažnosť proti napadnutému uzneseniu okresného súdu bola napadnutým uznesením mestského súdu zamietnutá ako nedôvodná.

7. Mestský súd k námietke sťažovateľky o nesprávnosti výpočtu základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby konštatoval nespornosť žalobcami uplatnených nárokov, pričom dva z nich spočívali v uložení povinnosti zvýšiť základné imanie o sumu 75 012 eur a prevedení jednej akcie, čo je petit žaloby jednoznačne oceniteľný peniazmi. Pokiaľ uznesenia súdu prvej inštancie o vyrubení súdneho poplatku vychádzali z inej základnej sadzby tarifnej odmeny, uvedené nemá žiadnu právnu relevanciu k nároku žalovaných na náhradu trov konania.

8. Ani námietku sťažovateľky o neexistencii nerozlučného spoločenstva, ale samostatných nárokov, čo si odôvodňovalo rozdelenie náhrady trov konania medzi žalobcov a zaviazanie na úhradu trov samostatne, a nie spoločne a nerozdielne, nepovažoval mestský súd za dôvodnú. Poukazom na jednotlivé výroky meritórnych rozhodnutí vydaných vo veci mestský súd akcentoval jednoznačnosť záveru o tom, že žalobcovia boli zaviazaní k náhrade trov konania spoločne a nerozdielne. Súdný úradník je pritom viazaný právoplatnými výrokmi a nemá právo ich meniť alebo modifikovať.

9. Obdobne mestský súd konštatoval nedostatok oprávnenosti súdneho úradníka aplikovať § 257 Civilného sporového poriadku (nepriaznivé náhrady trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa), keďže priestor na aplikáciu citovaného ustanovenia bol len v konaní, ktorým sa rozhodovalo meritórne.

II. Argumentácia sťažovateľky

10. Sťažovateľka argumentuje, že napadnuté uznesenia okresného súdu a mestského súdu trpia vadami, pre ktoré je sťažovateľka priamo dotknutá v dôsledku ich výkonu, ktorý ju ohrozuje na bývaní. Právne závery okresného súdu a mestského súdu sú svojvoľné a neudržateľné najmä z dôvodu, že sťažovateľka nebola v nerozlučnom procesnom spoločenstve, pričom suma náhrady trov konania je niekoľkonásobne vyššia, ako je potenciálny sporný nárok sťažovateľky na prevod jednej akcie.

11. Sťažovateľka namieta, že aplikovaná tarifná hodnota predstavujúca sumu 75 012 eur predstavuje zvýšenie základného imania, pričom sťažovateľka nemá majetkový nárok na celé imanie a tento si ani neuplatňovala v súdnom konaní. Okrem toho okresný súd vyzval sťažovateľku na úhradu súdneho poplatku, ktorý bol vyčíslený z neoceniteľného predmetu konania podľa § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)

12. Občianske združenie [REDAKOVANÉ], zaslalo okresnému súdu návrh na zmenu žaloby, ktorým navrhlo zmenu žaloby tak, že v konaní sa bude rozhodovať o nárokoch 232 bývalých zamestnancov [REDAKOVANÉ], vrátane sťažovateľky a jediným žalobcom malo byť uvedené občianske združenie. Sťažovateľka dôvodí, že v dôsledku pripustenia zmeny žaloby 27. februára 2017 bolo predmetom konania uloženie povinnosti na nepeňažné plnenie, a to uloženie povinnosti žalovanému 1 hlasovať za zvýšenie základného imania a za vydanie akcií, uloženie povinnosti žalovanému 2 zvýšiť základné imanie a vydať akcie a bezodplatne previesť 232 akcií na žalobcu 2 a určenie, že základ nároku žalobcu 2 z titulu náhrady škody spočívajúcej v ušľých dividendách je dôvodný, alternatívne určenie, že základ nároku žalobcu 2 z titulu náhrady škody spočívajúcej v hodnote akcií a ušľých dividend je dôvodný. Návrh na zmenu účastníka konania, ktorým sa malo stať občianske združenie [REDAKOVANÉ], však okresný súd zamietol, takže občianske združenie [REDAKOVANÉ] sa nikdy nestalo účastníkom konania.

13. Z dôvodu zmeny žaloby okresný súd rozhodoval len o nárokoch žalobcu 2, a nie sťažovateľky. Sťažovateľka si v konaní uplatňovala nárok na nepeňažné plnenie spočívajúce v bezodplatnom prevode jednej akcie v menovitej hodnote 19 eur. Správne mal byť použitý výpočet vychádzajúci z neoceniteľného úkonu podľa § 11 ods. 1 vyhlášky, keďže reálnu hodnotu akcií možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami, prípadne mala byť aplikovaná tarifná hodnota v sume menovitej hodnoty akcie, t. j. vo výške 19 eur.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka nepredvídateľnosti a neodôvodnenosti napadnutých uznesení okresného súdu a mestského súdu, ktoré sú založené na nesprávnom právnom posúdení sporného hmotného práva a následných procesných povinností sťažovateľky (body 10 až 13 tohto uznesenia).

15. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom napadnutým uznesením okresného súdu:

16. Sťažovateľka v konkrétnych okolnostiach veci mala možnosť domáhať sa ochrany svojich práv v rámci konania o sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktoré bolo vydané súdnym úradníkom (§ 239 a nasl. Civilného sporového poriadku), pričom túto možnosť aj využila, a preto, uplatňujúc princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie okresného súdu vydané súdnym úradníkom, ktoré bolo preskúmané v rámci sťažnostného konania sudcom mestského súdu.

17. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

III.2. K namietanému porušeniu práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením mestského súdu:

18. Sťažovateľka atakuje odôvodnenie napadnutého uznesenia mestského súdu, pričom dôvodí neexistenciou nerozlučného procesného spoločenstva, nesprávnosťou pri vymedzení základnej sadzby tarifnej odmeny, ako aj tým, že v dôsledku pripustenia zmeny žaloby vo veci konajúce súdy vôbec nerozhodovali o nárokoch sťažovateľky.

19. V kontexte predmetu ústavného prieskumu, ktorým je rozhodovanie vo veci náhrady trov konania, ústavný súd akcentuje, že táto etapa rozhodovania súdu je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo sporovej strany na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Inak povedané, obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (rozsudok ESĽP vo veci Robins proti Spojenému kráľovstvu z 23. 9. 1997, sťažnosť č. 22410/93).

20. Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/08) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Vo všeobecnosti platí, že pochybenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania spravidla nedosahuje samo osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vedľajšej vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 31/04, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014).

21. Ústavný súd teda skúmal, či sa mestský súd odchyľil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti vydaného napadnutého uznesenia s ústavou a dohovorom.

22. V úvode tejto časti rozhodnutia ústavný súd poukazuje na už notoricky známu skutočnosť, podľa ktorej rozhodovanie o trovách konania prebieha v dvoch fázach, a to tak, že najskôr súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodne o nároku na náhradu trov konania a po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne o výške náhrady trov konania samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (m. m. I. ÚS 286/2023). V tomto smere akcentuje aj to, že koncept ústavnosti v ponímaní ochrany práv sťažovateľa v konaní o ústavnej sťažnosti je determinovaný konaním, resp. rozhodovaním všeobecného súdu, proti ktorému ústavná sťažnosť smeruje (m. m. IV. ÚS 266/2023). Z uvedeného vyplýva, že otázky, ktoré neboli a nemohli byť predmetom rozhodovania všeobecného súdu v príslušnom konaní, sú z následného ústavného prieskumu takéhoto konania pred ústavným súdom vylúčené.

23. Je nepochybné, že v rozsudku okresného súdu zo 14. decembra 2017, ktorý bol potvrdený ako vecne správny rozsudkom krajského súdu z 29. novembra 2018, bolo vo výroku 2 rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania tak, že žalobcom 1 a 2 bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania v rozsahu 100 % spoločne a nerozdielne. Premisa mestského súdu vychádzajúca zo záväznosti právneho názoru súdov rozhodujúcich o nároku na náhradu trov konania pre následné konanie o sume náhrady trov konania je podľa ústavného súdu ústavne udržateľná. Ústavný súd na tomto mieste poukazuje na svoju vlastnú judikatúru, podľa ktorej postup súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania, ktorým tento nerešpektuje záväzný právny názor týkajúci sa solidarity náhrady trov konania sporových strán vyjadrený v meritórnom rozhodnutí, treba považovať za svojvoľný (IV. ÚS 310/2020). Vzhľadom na uvedené mala sťažovateľka zamerať svoju procesnú aktivitu, atakujúc záver o nerozlučnom procesnom spoločenstve, na opravné prostriedky prístupné jej v základnom konaní, v rámci ktorého sa rozhodovalo o nároku na náhradu trov konania. Námiетка sťažovateľky týkajúca sa neexistencie nerozlučného procesného spoločenstva a prednesená v konaní o sume náhrady trov konania preto nie je dôvodná.

24. Ako nedôvodnú hodnotí, uplatňujúc totožnú argumentačnú líniu, ústavný súd aj námietku sťažovateľky o tom, že v dôsledku pripustenia zmeny žaloby vo veci konajúce súdy vôbec nerozhodovali o nárokoch sťažovateľky, ale len o nárokoch žalobcu 2. Argumentácia sťažovateľky

je zameraná na spochybnenie jej procesného postavenia sporovej strany, túto argumentáciu je však potrebné odmietnuť. Z rozsudku okresného súdu zo 14. decembra 2017 vyplýva, že sťažovateľka spoločne so žalobcom 2 podaniami z 5. októbra 2016 navrhli pripustiť na miesto doterajších žalobcov občianske združenie [REDAKOVANÉ]. Tento návrh však bol okresným súdom zamietnutý. Okresný súd v nadväznosti na skutočnosť, že uznesením okresného súdu z 27. februára 2017 došlo k pripusteniu zmeny žaloby, ktorá bola navrhnutá občianskym združením [REDAKOVANÉ], a to bez toho, aby sa toto občianske združenie stalo sporovou stranou, zdôraznil predčasnosť rozhodnutia o zmene žaloby a zároveň akcentoval, že predmetom rozhodovania je (aj) pôvodná žaloba žalobkyne 1 a žalobcu 2 (bod 2 tohto uznesenia a body 31 a 32 rozsudku okresného súdu zo 14. decembra 2017). Vadnosť súdom prvej inštancie vysloveného záväzného právneho názoru na vymedzenie predmetu konania sa preto mohla a mala stať predmetom preskúmania v rámci odvolacieho konania v merite veci.

25. Zo zistení ústavného súdu pritom vyplýva, že sťažovateľka takúto odvoláciu námietku v konaní pred krajským súdom vznesla, pričom krajský súd považoval postup okresného súdu pri preskúmaní účasti sťažovateľky a žalobcu 2 za logický a správny (bod 27 rozsudku krajského súdu z 29. novembra 2018). Krajský súd sa zaoberal aj námietkou o procesnej vade spočívajúcej v nepripustení subjektu [REDAKOVANÉ], do konania, pričom s postupom okresného súdu sa stotožnil (bod 30 rozsudku krajského súdu z 29. novembra 2018). Nadobudnutím právoplatnosti meritórnych rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu vydaných v základnom konaní sa s konečnou platnosťou rozhodlo aj o sťažovateľkou spochybňovanej otázke jej účasti v konaní o žalobe a zároveň aj o otázke vymedzenia predmetu rozhodovania pred všeobecnými súdmi v zmysle pôvodnej žaloby.

26. Napokon ústavne udržateľné je aj odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení mestského súdu týkajúce sa výpočtu základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, akcentujúce nespornosť žalobcami uplatnených nárokov, pričom dva z nich spočívali v uložení povinnosti zvýšiť základné imanie o sumu 75 012 eur a prevedení jednej akcie, čo je petit žaloby jednoznačne oceneľný peniazmi. Pokiaľ preto okresný súd a mestský súd vychádzali pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny z predmetu sporu vyjadreného v žalobnom návrhu, pričom nároky vo výrokoch 3 a 4 boli vyhodnotené ako oceneľné peniazmi, keďže sa týkali zvýšenia základného imania a prevodu akcií, čo odôvodňovalo pri určení tarifnej hodnoty vychádzať zo sumy 75 012 eur, postup vo veci konajúcich súdov nemožno označiť za svojvoľný či arbitrárny a nemajúci svoj základ v príslušnom právnom predpise.

27. Po oboznámení sa s relevantnými časťami napadnutého uznesenia mestského súdu ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie v podstatných častiach prílišný formalizmus či svojvôľu pri odôvodňovaní vysporadúvania sa mestského súdu so sťažnostnými námietkami sťažovateľky vo veci rozhodovania o sume náhrady trov nevykazuje. Naopak, mestský súd v napadnutom uznesení svoje stanovisko k jednotlivým sťažnostným námietkam sťažovateľky primerane a zároveň logicky zdôvodnil. Ústavný súd argumentáciu tvoriacu súčasť napadnutého uznesenia nemôže považovať za nesúladnú s limitmi sťažovateľkou označených práv. Ústavný súd je tak toho názoru, že mestský súd rozhodol vo veci sumy náhrady trov v intenciách právnych predpisov spôsobom, ktorý nesignalizuje žiaden závažný procesný exces a ani zásah do označených práv sťažovateľky, ktorých porušenie namieta.

28. Vzhľadom na už uvedené čiastkové závery hodnotí ústavný súd námietky sťažovateľky o porušení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením mestského súdu ako zjavne neopodstatnené, čo je dôvodom na odmietnutie relevantnej časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku napadnutým uznesením mestského súdu:

29. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu je potrebné uviesť, že sťažovateľka namieta porušenie týchto práv v spojení s alebo v nadväznosti na namietané porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

30. V tomto kontexte je potrebné tiež uviesť, že určenie výšky náhrady trov konania nepochybne predstavuje zásah do právneho postavenia sťažovateľky (do jej majetkovej sféry). Možno však konštatovať, že k tomuto zásahu došlo na podklade príslušných právnych noriem (príslušných ustanovení vyhlášky), ktoré mestský súd objasnil v napadnutom uznesení ústavne udržateľne, preto nejde o ústavne neprípustný zásah do majetkovej sféry sťažovateľky. Z tohto hľadiska nemožno uvažovať o porušení základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a jej práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením mestského súdu.

31. Na tomto základe ústavný súd relevantnú časť ústavnej sťažnosti sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu